

[Ulrich.]

Saa kom det ærede Medlem med en Udtalelse, en Slags Forslag, som jeg ganske kan tiltræde. Jeg har nemlig selv tidligere været inde paa noget lignende. Det ærede Medlem sagde, at det vilde være paakrævet og heldigt, om man gav Amtskommissionerne Pligt til at undersøge, hver i sit Amt, hvorledes Forholdene laa for Muligheden af at tilvejebringe Til lægsjord til indeklemt Brug. Denne Udtalelse kan jeg ganske understrege og tiltræde. Det vilde være formaalstjenligt, om man foranledigede en saadan Undersøgelse. Jeg ved et positivt Eksempel paa, at der i et Amt har været en Ejendom til Købs ganske overordentlig billigt, der laa saaledes, at to indeklemt Brug kunde faa Jord, men ingen tog Initiativet, før det var for sent og Ejendommen afhændet. Havde Kommissionen haft sin Opmærksomhed henvendt derpaa, havde man kunnet foretage en ganske overordentlig heldig og nyttig Udstykning ved Hjælp af den Lovgivning, man har.

Saa kom det ærede Medlem med nogle Udtalelser, som viser, hvor lidt han i Virkeligheden tænker over, hvad han siger. Det ærede Medlem sagde, at de Forslag, som Regeringen havde fremsat, var ligelige overfor 4. Oktober-Loven og den gamle Husmandslov. Man bevilger 6 Mill. Kr. til Køb efter Oktober-Loven og 6 Mill. Kr. til Køb efter den gamle Husmandslov. Men det ærede Medlem glemmer jo ganske i denne Forbindelse at fortælle, at af de 6 Mill. Kr., der er aflejret efter den gamle Lov, er der disponeret over den ene Million Kroner til andre Ting, og af de resterende 5 Mill. Kr. skal ogsaa Byggelaanene afholdes. Medens der altsaa af de 6 Mill. Kr. efter Loven af 4. Oktober kan oprettes 860 Brug, kan man for de andre 6 Mill. Kr. kun oprette 290, det gør en væsentlig Forskel.

Saa vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Holstein, som i en Bemærkning i Aftes var inde paa, at han egentlig ikke kunde indse, der var stor Forskel paa Eje og Fæste, at jeg tror, at det ærede Medlem har glemt at lægge Mærke til den store Væsenforskel, der er paa disse to Ting. Jeg sagde i mit Foredrag — det har det ærede Medlem sikkert ikke læst —, at der er den betydelige Forskel, at Fæsteren kan ikke indkassere ved Salget den fulde Værdi af det Arbejde, han har nedlagt i sit Brug; det kan Selvejeren, og det kan Selvejeren gøre til en hvilken som helst Tid. (Holstein: Det kan han, det staar i Loven). Nej, det staar ikke nogen Steder i Loven. Jeg vil ikke

haabe, det ærede Medlem er ved at blive inficeret af det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, thi de Forklaringer, der kommer fra den Side, er ikke rigtige. I Henhold til det foreliggende Regeringslovsforslags §§ 30, 31 og 32 er desuden Statsfæsteren eller Kirkefæsteren, hvad man nu vil kalde ham, stillet saa overordentlig ugunstigt i Forhold til Selvejeren, saa det ærede Medlem sikkert vil kunne faa Øjnene op for det. Saa er der endelig det Forhold, at for Fæsteren er det ganske ligegyldigt, om Grundskylden forhøjes for hans Fæstebrug eller ikke, medens Selvejeren derimod i allerhøjeste Grad er interesseret i det. Naar Grundskylden stiger, vil Afgiften til Staten falde for Fæsteren, medens derimod Selvejeren vil faa en forøget Skatteudgift, som Fæsteren altsaa bliver fri for, fordi han faar et lignende Afslag i sin Afgift. Disse Ting, synes jeg, er saa afgørende, at jeg haaber, at det ærede Medlem faar en anden Opfattelse af dette Spørgsmaal.

Derefter har jeg nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Johannes Hansen. Det ærede Medlem udtalte, at Krisen var meget værre for det større Landbrug end for det lille. Hvor ved det ærede Medlem det fra? Det ærede Medlem nævnte som Bevis for, at hans Opfattelse var rigtig; at Arbejdslønnen, som ikke kan nedbringes, knuger det store Landbrug, medens derimod den lille Landmand maa nøjes med, hvad hans Bedrift kan byde. Jeg tror, den Opfattelse er ganske forkert, jeg tror, at det større Landbrug har større Modstandskraft overfor en Krise end det lille Landbrug. Og naar den lille Landmand i Krisen skal nøjes med det, som det lille Landbrug kan afkaste, hvorledes skal det saa gaa med Staten? Hvorledes tror det ærede Medlem, det i en Krise vil gaa med Staten, der skal have Afdrag og Renter af de Penge, der er anbragt i de smaa Bedrifter? Det talte det ærede Medlem ikke noget om. Jeg tror desværre, det kommer til at gaa saaledes, at først tænker disse Mennesker paa at opretholde Livet, og saa først i anden Række ofrer de det en Tanke, om Staten kan faa nogle Penge, naar Terminen kommer, eller ikke. Skulde der ikke være nogle Penge til Staten, kan de faa Henstand, og paa et givet Tidspunkt er vel ærede Medlemmer fra Socialdemokratiet og det radikale Venstre villige til at slaa Streg over den Gæld, som disse Brug har til Staten. Jeg tror, som sagt, at det ærede Medlem gør sig skyldig i en stor Fejltagelse ved at mene, at en Landbrugskrise rammer det store Landbrug stærkere end det lille. En Landbrugskrise af